

Lakhoura, gran balconada per sobre Belagua, molt tranquil des de que el refugi està tancat. Carenegem, torna la boira però sense malícia, davallem i travessem amples zones de pastures amb les seves barraques de pastors i acabem amb una davallada inacabable per entre el bosc fins de nou a Sta. Engrâce, bonica, original i antiga església romànica que mereix una visita. Avui, força cansats també, bon sopar al millor (i únic) restaurant que hi ha al poble de Larrau. Francament bé.

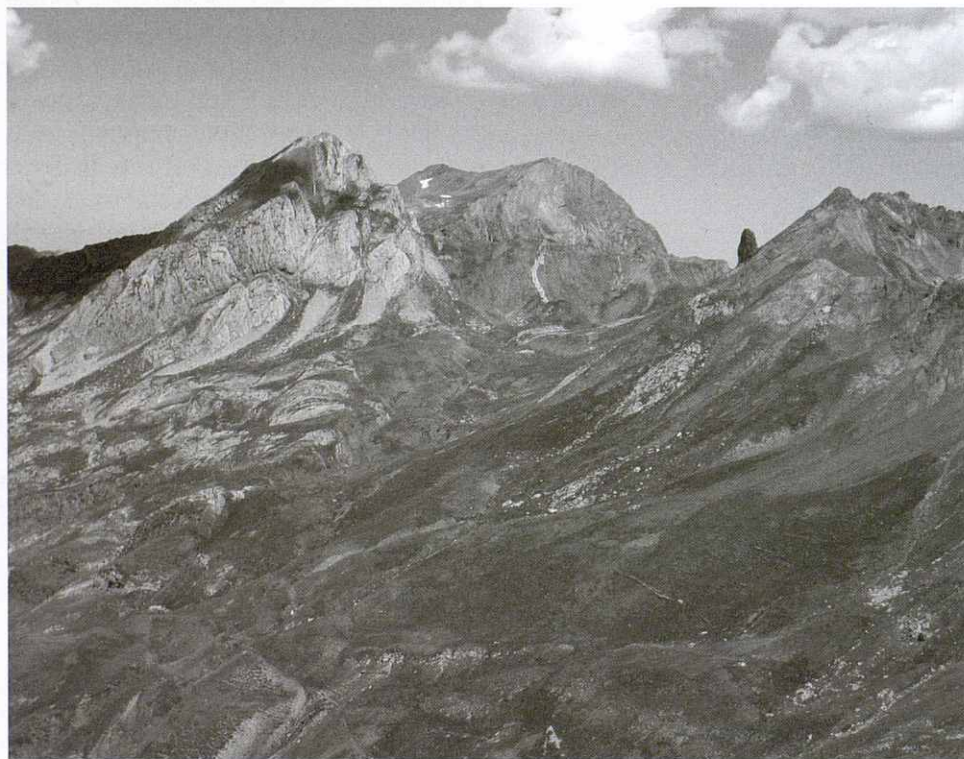
Com que el temps ja ha girat al sud aprofitem la següent sortida per fer-la també des del costat francès. Aquest cop són dos dies, amb nit a la barraca refugi de Lutoa al vessant espanyol. Potser són els dos dies més "descansats" de les vacances, però ja ens toca. Tot i aquesta consideració entre els dos dies pugem un total de 8 cims de la zona central de la carena que va des de l'Anie a l'Ory. Cims potser d'alçada discreta, cap arriba als dos mil metres, com el Cartxela, però alguns d'ells són extremament drets i enormement panoràmics. El primer dia, vent del sud, calent i sec. Premonició de canvis. La barraca és nova. Gairebé podem assegurar que l'estrenem. S'hi està bé. L'aigua brolla una mica lluny, però passem un capvespre molt agradable, en el silenci de l'alta muntanya. Cap el tard surten núvols per ponent que, lleugers, tapen en poca estona el cel. S'engresca el vent i sembla que pot arribar a ploure. Lluny es veu una antena de telèfons. Però entre ella i nosaltres no hi ha cap destorb. Aprofitem per veure si el telèfon mòbil dóna senyal: sí en dóna. No som partidaris de la utilització d'aquests artefactes si no és gairebé per urgència. Però ens vindrà bé per trucar a casa, donar notícies pròpies i aprofitar per veure què saben del temps. Ens confirmen que aquesta nit s'acosta un front però completament desfet. I així serà: passarà sense pena ni glòria, ja que no arriba ni a ploure, però justet per entreobrir la porta de nou al vent del nord. Donem per acabats els dies d'estada per aquesta

zona. Hem fet moltes voltes, llargues caminades i hem pujat 28 cims. Hem fet una bona "repesca", més del que ens pensàvem. La Meteo diu que per demà s'espera un front una mica més actiu. Aprofitarem per traslladar-nos a Gabas on volem passar la resta dels dies i "repescar" més cims.

El vuitè dia s'aixeca tapat de boira. Pleguem la tenda xopa de nou. Ho recollim tot i cap a la vall d'Ossau onensem acampar al càmping que hi ha sota el Midi d'Ossau, més amunt de Gabas. Sorpresa a l'arribar a Laruns: a l'oficina de turisme ens donen dues noves, una de dolenta i una de bona: la dolenta que el càmping de Gabas ja fa dos anys que està tancat i la bona que avui al vespre passa un front petit i després venen varis dies de "bon temps". Pugem a Gabas i busquem allotjament: el trobem a l'hotel "Biscan", petit, antic, més aviat troncat, de sopar més aviat escàs que abundant, atesa la gana que habitualment portem, però d'un preu molt enraonat. L'horari absolutament francès i això, a nosaltres, ens va molt bé. La qüestió alimentària la solucionem acompanyant amb tant pa com podem tots els plats i fent-nos, d'estraperlo amb el nostre fogó, abans d'anar al llit, una bona infusió acompanyada de pastes o galetes. El que és segur és que a la nit la tranquil·litat, el silenci i la fresca s'apoderen de l'ambient i es dorm d'allò més bé.

El novè dia el fred i la boira pixanera ho colguen tot. L'aigua regalima per tot arreu. No ens ho pensem pas dos cops: cotxe cap el Portalet i baixada a Sallent de Gállego que està atapeït per una multitud que ha pujat per un "festival" de música a l'aire lliure. És la moda d'ara: moltíssima gent. Tot atapeït de cotxes. No hi cap una agulla. Gairebé impossible de passar i ja no en parlem de trobar aparcament. Voltes i més voltes. Aquí ni hi ha rètols indicatius ni res, això no té res a veure amb França. Per fi trobem un forat per deixar el cotxe.

Ens centrem, despleguem el mapa i arribem a la conclusió que just hem aparcat davant mateix d'on comença el camí de pujada a la deserta vall de Pondiello que molt poc transitada deu ser a tenor de l'esborrat corriol que hi serpenteja. Al final podem dir que hem estat de sort amb l'aparcament. Avui pugem els pics de la Forqueta i el Sancha Collons (quin nom més estrany oi?). Tots dos passen de 2700 mts, els cims més alts de totes les vacances. Cims d'una panoràmica circular immensa: els tres mils de Respumoso s'alcen enormes, gegantins davant nostre. Les boires, com suposàvem, queden retingudes per la carena divisòria que tenim més al



Cim de l'Escarpu o de Sesques.
Foto: Joan Mundet.

segueix